

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci navrhovatelky: **R. Š.**, proti odpůrci: **Č. V.**, o návrhu na určení neplatnosti rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hl. města Prahy ze dne 19. 6. 1997, zn. PÚ 521/91,

t a k t o :

- I. Návrh **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Navrhovatelce **se vrací** částka 2000 Kč za zaplacený soudní poplatek, která jí bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 19. 6. 2008 byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen návrh označený jako „uplatnění námítky důvodného dovolání se relativní neplatnosti právního úkonu vydání restitučního nároku zn. PÚ 521/91 a zn. PÚ 521/91/1 oprávněné osobě Č. V. Pozemkovým úřadem Magistrátu hlavního města Prahy, které nabylo právní moci dne 12. 11. 1998“.

Z obsahu návrhu a jeho příloh zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti. Pozemkový úřad Magistrátu hlavního města Prahy rozhodl podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o půdě“), dne 19. 6. 1997 pod zn. PÚ 521/91, že pan Č. V. (bratr navrhovatelky) je jakožto oprávněná osoba ve smyslu § 4 odst. 2 písm. c) zákona o půdě vlastníkem nemovitostí specifikovaných v předmětném rozhodnutí. Tentýž správní orgán přitom dne 16. 6. 1997 rozhodl dle § 9 odst. 4 zákona o půdě pod zn. PÚ 661/96, že paní R. Š. není vlastníkem nemovitostí uvedených v tomto rozhodnutí, byť je oprávněnou osobou ve smyslu § 4 odst. 2 písm. c) zákona o půdě. Svou žádost o navrácení majetku jejího zemědělského otce totiž podala až dopisem ze dne 7. 3. 1996, tedy po uplynutí propadné lhůty dle § 13 odst. 1 zákona o půdě (31. 1. 1993). Dle § 6 zákona o půdě tak její nárok zanikl. Na nemovitosti, jak správní orgán uvedl, uplatnil nárok pouze pan V., přičemž paní Š. se cítí jednáním svého bratra poškozena na svých právech, neboť ten ji měl od uplatňování jejích nároků různým způsobem zrazovat a některé skutečnosti jí zatajovat, v důsledku čehož se stal jedinou osobou, které byly „restituované“ nemovitosti vydány („... což učinil úmyslným lstivým podvodem. Tento čin odporuje zákonu a přičí se dobrým mravům.“). Navrhovatelka se v minulosti taktéž neúspěšně domáhala vydání předmětných nemovitostí v rámci dědických řízení (viz příložená usnesení

Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2001, č. j. 24 Co 359/2000 -327 a ze dne 15. 6. 2007, č. j. 24 Co 491/2006 - 586); městský soud v obou případech konstatoval, že předmětných nároků se bylo třeba domáhat ve speciálním režimu zákona o půdě, a nikoli v řízení dědickém.

Nejvyšší správní soud z příložených podkladů také zjistil, že předmětná záležitost (a věci související) byla z rozličných pohledů již řešena různými státními orgány. Např. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 7. 1. 1999, sp. zn. 30 Ca 280/97, rozhodl, že se rozhodnutí Pozemkového úřadu v Praze ze dne 16. 6. 1997, sp. zn. PÚ 661/96 potvrzuje. Krajský soud v Plzni přitom postupoval v rámci tohoto řízení dle části V., hlavy III. (§ 244 - § 246c a § 250l - § 250s) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v tehdy účinném znění (dále jen „o. s. ř.“), v níž byl upraven postup soudu při rozhodování o opravných prostředcích směřujících do (nepravomocných) rozhodnutí orgánů veřejné správy České republiky. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami a nárok paní Š. zanikl v důsledku jeho neuplatnění do dne 31. 1. 1993. Na okraj pak Nejvyšší správní soud dodává, že Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 9. 2001, č. j. 1 Co 97/2001 - 331, zamítl žalobu pana V., ve které se domáhal, aby se paní Š. vůči němu zdržela mj. slovních a jiných útoků, a to právě v souvislosti s předmětnou „restituční“ záležitostí. Z tohoto rozhodnutí mj. vyplývá, že daná věc již byla řešena i orgány činnými v trestním řízení.

Navrhovatelka se tedy ve svém podání ze dne 19. 6. 2008 domáhá „určení neplatnosti právního úkonu vydání restitučního nároku zn. PÚ 521/91 a zn. PÚ 521/91/1 oprávněné osobě Č. V. Pozemkovým úřadem Magistrátu hlavního města Prahy“ (jako odpůrce, resp. žalovaný, byl v návrhu výslovně uveden pan V., ačkoli návrh směřuje proti rozhodnutí pozemkového úřadu).

Je třeba konstatovat, že v pravomoci soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví je podle § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) rozhodovat o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu, o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a o kompetenčních žalobách. Dále tyto soudy rozhodují ve věcech volebních a místního referenda, ve věcech politických stran a politických hnutí, o návrzích na zrušení opatření obecné povahy. Nejvyšší správní soud je příslušný rozhodovat v některých věcech volebních, ve věcech politických stran a politických hnutí, o kompetenčních žalobách, o návrzích na zrušení opatření obecné povahy a o kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajských soudů jednajících ve správním soudnictví. Z uvedeného je tedy zřejmé, že Nejvyšší správní soud ani krajské soudy rozhodující ve správním soudnictví nemají pravomoc rozhodnout o návrhu na určení neplatnosti, jak byl navrhovatelkou formulován. O žalobách na určení jsou věcně příslušné rozhodnout soudy v občanském soudním řízení, ani o takovou žalobu se však v dané věci nejedná, neboť se jí lze dle § 80 písm. c) o. s. ř. domáhat pouze určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, a nikoli určení neplatnosti správního rozhodnutí.

Uvedený návrh nelze dle jeho obsahu považovat ani za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., a to mj. z toho důvodu, že nesměřuje proti správnímu orgánu, ale proti fyzické osobě, panu Č. V., nebylo by tedy možné předmětný návrh postoupit příslušnému krajskému soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví k projednání. Navíc podle současné právní úpravy nejsou správní soudy věcně příslušné k projednávání žalob směřujících proti pravomocným rozhodnutím pozemkových úřadů v „restitučních“ věcech, a to vzhledem k tomu, že se jedná o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci a k projednání žaloby dle části páté občanského soudního řádu, v jejím současném znění, by tedy byly věcně příslušné soudy rozhodující v občanském soudním řízení – viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2003, č. j. 7 A 148/2001 - 33, publikované pod č. 4/2003 Sb. NSS). Ani za takovou

žalobou dle části páté občanského soudního řádu však předmětný návrh - dle formulce výroku, jehož se navrhovatelka na soudu domáhá – považovat nelze.

Lze tedy shrnout, že Nejvyšší správní soud nemá pravomoc o podaném návrhu rozhodnout a zároveň není možné postoupit věc dle § 7 odst. 6 s. ř. s. jinému soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví. Nedostatek pravomoci soudu je třeba považovat za neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než návrh dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.

Nad rámec věci Nejvyšší správní soud dodává, že ačkoli se jednání odpůrce vůči navrhovatelce, pokud k němu došlo tak, jak ho navrhovatelka vylíčila, jeví z mravního hlediska jako nepřipustné, je třeba akceptovat, že nárok navrhovatelky zanikl z důvodu jeho pozdního uplatnění; pokud měla navrhovatelka za to, že se odpůrce dopustil tímto jednáním vůči navrhovatelce trestného činu, měla možnost se obrátit na orgány činné v trestním řízení, které se touto věcí skutečně také zabývaly.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku ve výši 2000 Kč, který navrhovatelka uhradila kolkovými známkami, neboť návrh byl odmítnut, aniž by bylo ve věci nařízeno jednání (§ 10 odst. 3 *per analogiam* zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu